

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 maja 2015 roku powódka B. R. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 18.187,32 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że w dniu 14 maja 2012 roku zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę o wykonanie robót budowlanych, opatrzoną numerem POLNORD-II/11/05/2012. (...) sp. z o.o. była generalnym wykonawcą robót budowlanych w ramach inwestycji POLNORD-2-Ś. W.-Budynek A przy ulicy (...) w W., a strona pozwana była inwestorem. Zgodnie z § 10 ust. 1 wyżej wskazanej umowy, zapłata faktur wykonawcy miała nastąpić w wysokości 95% wartości netto wykonanych robót plus podatek VAT w pełnej wysokości, zaś pozostałe 5% wartości netto miało zostać zatrzymane jako zabezpieczenie dobrego wykonania przedmiotu umowy, a następnie na kaucję gwarancyjną. Zgodnie z ust. 2 zwrot zatrzymanych na poczet kaucji gwarancyjnej kwot nastąpić powinien w dwóch równych transzach: 50% zatrzymanej kwoty w terminie 30 dni od dnia wydania prawomocnego pozwolenia na użytkowanie budynku (jest to według strony powodowej dzień 2 listopada 2013 roku), kolejne 50% w terminie 60 dni po upływie okresu rękojmi i gwarancji po przeprowadzeniu przeglądu gwarancyjnego. Powódka wskazała, że dochodzi pierwszej transzy zatrzymanych jako zabezpieczenie 5% wynagrodzenia należnego jej z tytułu wykonania wyżej wskazanej umowy. Pozwany ponosi solidarną odpowiedzialność jako inwestor na podstawie art. 6471 § 5 k.c.

W dniu 15 czerwca 2015 roku tut. Sąd działając w sprawie o sygn. akt XV GC 2261/15 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W dniu 10 lipca 2015 roku pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. złożył sprzeciw zaskarżając nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że powódce zostało zapłacone przez generalnego wykonawcę – (...) sp. z o.o. całe wynagrodzenie należne z tytułu wykonania robót budowlanych. Żądanie pozwu dotyczy zapłaty kaucji umownej, która powstała z zatrzymania przez generalnego wykonawcę części należności objętych fakturami wystawionymi w związku z wykonaniem wyżej wymienionej umowy dotyczącej robót budowlanych. Kaucja została ustanowiona w celu zabezpieczenia roszczeń z tytułu należytego wykonania umowy, a następnie z tytułu gwarancji. Zobowiązanie z tytułu kaucji stanowi według pozwanego odrębne zobowiązanie od kwoty należnego powódce wynagrodzenia. Za to zobowiązanie pozwany jako inwestor już nie odpowiada. Żądanie powódki może być zdaniem pozwanego skierowane tylko do generalnego wykonawcy.

W piśmie procesowym z dnia 28 grudnia 2015 roku powódka wskazała, że w zawartej przez nią umowie o wykonanie robót budowlanych nie ma definicji kaucji gwarancyjnej ani przepisów regulujących wysokość, czy termin wniesienia takiej kaucji. Skoro 5% wynagrodzenia zostało zatrzymane jako zabezpieczenie dobrego wykonania przedmiotu umowy, a potem kaucji gwarancyjnej, to nie może być jednocześnie kaucją samą w sobie. Ponadto podniosła, że kaucja gwarancyjna nie została zastrzeżona w umowie jako osobne świadczenie ją obciążające.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. była generalnym wykonawcą inwestycji POLNORD-2 – Ś. W. – Budynek A przy ulicy (...) w W., zaś inwestorem tej inwestycji był (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.).

(dowód: okoliczności niesporne)

W dniu 14 maja 2012 roku B. R. (Wykonawca) zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. (Zamawiającym) umowę numer (...) o wykonanie robót budowlanych. Na jej podstawie B. R. zobowiązała się do wykonania robót budowlanych w postaci konstrukcji żelbetowej oraz ścian murowanych budynku mieszkalnego wielorodzinnego z garażem podziemnym i usługami, zlokalizowanego w W. przy ulicy (...), a H. spółka

z odpowiedzialnością z siedzibą w L. do zapłaty wynagrodzenia, którego wstępna wartość została określona na kwotę 400 000 złotych. Płatność wynagrodzenia miała następować na podstawie faktur wystawianych przez wykonawcę – B. R. – przejściowych (częściowych) wystawianych jeden raz w miesiącu oraz faktury końcowej wystawionej na podstawie kompletnego wykonania umowy (§ 8 ust. 1-3 umowy).

Zgodnie z § 10 umowy zatytułowanym „zabezpieczenie należytego wykonania, rozliczenie” zapłata faktur Wykonawcy miała nastąpić w wysokości 95% wartości netto wykonanych robót plus podatek VAT w pełnej wysokości, pozostałe 5% wartości netto miało zostać zatrzymane jako zabezpieczenie dobrego wykonania przedmiotu umowy, a dalej kaucji gwarancyjnej (ust. 1 § 10 umowy).

Zwrot kaucji gwarancyjnej, o której mowa w ust. 1, miał nastąpić bez oprocentowania w następującym terminie:

- 50% zatrzymanej kwoty w terminie 30 dni od daty wydania prawomocnego pozwolenia na użytkowanie budynku;
- 50% zatrzymanej kwoty w terminie 60 dni po upływie okresu rękojmi i gwarancji, co miało zostać poprzedzone przeprowadzeniem przeglądu gwarancyjnego i usunięciem stwierdzonych usterek, o ile Zamawiający nie zaspokoił z niej przysługujących roszczeń.

Zamawiający mógł wyrazić zgodę na ewentualną zmianę gotówkowej kaucji gwarancyjnej na gwarancję bankową lub towarzystwa ubezpieczeniowego. Zamawiający zastrzegł sobie prawo akceptacji treści gwarancji (ust. 2 § 10 umowy).

Z kaucji gwarancyjnej Zamawiający był uprawniony do potrącenia sobie kosztów zastępczego usunięcia wad stwierdzonych w protokole końcowego odbioru przedmiotu umowy oraz w czasie trwania gwarancji i rękojmi w razie nie usunięcia wad przez Wykonawcę w uzgodnionym terminie, jak również wszelkich innych należności przysługujących Zamawiającemu od Wykonawcy (ust. 3 § 10 umowy).

(dowód: umowa numer (...) wraz z aneksem numer (...), k. 9-24)

B. R. wykonała roboty objęte wyżej opisaną umową. Z tego tytułu wystawiła faktury VAT na kwotę łączną 809.452,48 złotych, z której to kwoty potrącono kwotę 48.145,14 złotych oraz zatrzymano tytułem kaucji gwarancyjnej 5% wartości netto faktur VAT nr (...), tj. kwotę 36.374,65 złotych. Pozwolenie na użytkowanie budynku objętego umową stało się ostateczne dnia 2 listopada 2013 roku.

(dowód: okoliczności niesporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o twierdzenia stron wyraźnie przyznane bądź niezaprzeczone przez przeciwnika (art. 229 i 230 k.p.c.) oraz złożone w toku postępowania dokumenty.

Postanowieniem z dnia 15 marca 2016 roku oddalono wniosek powódki o zobowiązanie pozwanego do dostarczenia decyzji o pozwoleniu na użytkowanie budynku przy ul. (...) w W. z dnia 17 października 2013 roku. Brak było podstaw do przeprowadzenia dowodu z w/w dokumentu albowiem okoliczności, które miały zostać nim wykazane były pomiędzy stronami bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Powódka (podwykonawca) swoje roszczenie wywodziła z zawartej z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. (generalnym wykonawcą) umowy o wykonanie robót budowlanych. Na jej podstawie zobowiązała się do wykonania konstrukcji żelbetowej wielorodzinnego budynku mieszkalnego. Na kwotę dochodzoną pozwem składała się, zgodnie z twierdzeniami powódki, zatrzymana część wynagrodzenia, a odpowiedzialność pozwanego jako inwestora wywodzona była z treści art. 6471 § 5 k.c.

Pozwany przyznał, że był inwestorem i ponosi solidarną odpowiedzialność z generalnym wykonawcą za zapłatę wynagrodzenia wynikającego z zawartej pomiędzy powódką i generalnym wykonawcą umowy numer (...) z dnia 14 maja 2012 roku. Nie kwestionował również wysokości należności oraz terminu wymagalności. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa podniósł jeden zarzut - że dochodzona pozwem kwota nie stanowi wynagrodzenia za wykonanie robót budowlanych, lecz kaucję gwarancyjną, za zapłatę której inwestor nie odpowiada.

W konsekwencji istotne dla rozstrzygnięcia sprawy było ustalenie charakteru prawnego dochodzonej przez powódkę kwoty, tj. czy stanowi ona część należnego jej wynagrodzenia, czy też kaucję gwarancyjną.

Zgodnie z art. 65 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, wynikająca z powyższego przepisu tzw. kombinowana metoda wykładni oświadczeń woli wymaga od Sądu, przy dokonywaniu wykładni umowy, w pierwszej kolejności ustalenia znaczenia słów użytych w umowie przez strony dokonujące tej czynności prawnej. Sąd stwierdzając bowiem, że strony w sposób tożsamy rozumiały użyte w umowie sformułowania jest związany dokonaną przez nie zgodną interpretacją postanowień umowy. Dopiero w przypadku braku porozumienia stron co do rozumienia treści złożonych przez nie oświadczeń woli, do dokonywania wykładni zastosowanie ma dyrektywa interpretacyjna nakazująca tłumaczyć oświadczenie woli tak, jak wymagają tego ze względu na okoliczności, w których zostały złożone, zasady współżycia społecznego i ustalone zwyczaje (tzw. obiektywny wzorzec wykładni oświadczeń woli). Wykładnia umowy wymaga analizy zgodnego zamiaru stron i celu umowy, dokonuje się jej z uwzględnieniem całego kontekstu oświadczeń badanego w aspekcie treści, jak i okoliczności, w których zostały złożone. Sąd powinien brać pod uwagę nie tylko postanowienia spornego fragmentu umowy, lecz również uwzględniać inne związane z nim postanowienia umowy, a także kontekst faktyczny, w którym projekt umowy uzgodniono i z uwzględnieniem którego ją zawierano (wyrok SN z dnia 20 stycznia 2011 roku, I CSK 173/10, LEX nr 738379). Wykładnia umowy nie może pomijać treści zwerbalizowanej na piśmie, użyte bowiem sformułowania i pojęcia, a także sama systematyka i struktura aktu umowy, są jednym z istotnych wykładników woli stron, pozwalają ją poznać i ocenić. Wykładnia umowy nie może prowadzić do stwierdzeń w sposób oczywisty sprzecznych z jej treścią (wyrok SN z dnia 2 grudnia 2010 roku, II PK 134/10, LEX nr 738555).

Zgodnie z art. 647 k.c. przez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i zasadami wiedzy technicznej, zaś inwestor zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia.

Szczegółowego omówienia charakteru prawnego umowy kaucji gwarancyjnej dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 2015 roku, I CSK 1005/14. Wskazał w nim, że umowa kaucji gwarancyjnej nie jest umową uregulowaną w kodeksie cywilnym. Fragmentaryczne unormowania odpowiadające cechom umowy kaucji gwarancyjnej zawarte są m.in. w art. 93 i 102 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.), w art. 147-151 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 907 ze zm.) oraz w art. 5 i 8 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 942 ze zm.). Umowa kaucji gwarancyjnej stosowana często w obrocie gospodarczym, mająca swą podstawę w zasadzie swobody umów (art. 3531 k.c.), służy zabezpieczeniu prawidłowego wykonania umów, w tym o roboty budowlane. W odniesieniu do tych ostatnich służy zazwyczaj zabezpieczeniu prawidłowego wykonania obowiązków wynikających z przepisów o rękojmi za wady wykonanych robót budowlanych lub obowiązków wynikających z udzielonej gwarancji na wykonane roboty. Umowa kaucji gwarancyjnej jako instrument prawidłowego wykonania obowiązków gwarancyjnych może przybrać postać odrębnej umowy albo postać dodatkowego zastrzeżenia zawartego w umowie będącej źródłem obowiązków (wykonawcy robót lub podmiotu trzeciego) z gwarancji - usunięcia wad i usterek, które ujawnią się w trakcie gwarancji, w określonym terminie. Kaucja gwarancyjna jest formą zabezpieczenia o charakterze pieniężnym. Umowa kaucji gwarancyjnej zabezpieczająca prawidłowe wykonanie obowiązków z gwarancji udzielonej na roboty budowlane jest traktowana

jako umowa odrębna w odniesieniu do umowy o roboty budowlane, gdyż reguluje ona stosunek prawny już po wykonaniu umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 83/09, nie publ.). Umowa kaucji gwarancyjnej nie jest umową wzajemną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 258/08, nie publ. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2010 r., III CZP 75/10, nie publ.). Nie jest to bowiem umowa odpłatna, nie można w niej także mówić o zasadzie ekwiwalentności świadczeń, gdyż stanowi ona zabezpieczenie kosztów związanych z usuwaniem wad. Z tej przyczyny, do roszczenia o zwrot kaucji z umowy o kaucję gwarancyjną nie znajduje zastosowania przepis art. 488 § 1 k.c., a w razie upadłości wykonawcy robót, który przekazał środki pieniężne tytułem kaucji gwarancyjnej, art. 98 ust. 1 p.u.n. Umowa kaucji gwarancyjnej mieści się w czynnościach prawnych o charakterze powierniczym, polegających na tzw. przewłaszczeniu na zabezpieczenie, w ramach którego udzielający zabezpieczenia (fiducjant) przenosi własność rzeczy na fiducjariusza w celu zabezpieczenia wykonania określonego zobowiązania. Skutkiem tego rodzaju czynności prawnych jest przeniesienie prawa własności rzeczy (ruchomych lub nieruchomości) lub określonej ilości środków pieniężnych na nabywcę w chwili zawarcia umowy, które stają się częścią jego majątku. Przedmiot zabezpieczenia zazwyczaj pozostaje w posiadaniu fiducjanta, który w ograniczonym zakresie może z niego korzystać, a jego nabywca zobowiązuje się do powrotnego przeniesienia własności przedmiotu zabezpieczenia z chwilą zaspokojenia zabezpieczonego długu. Od typowej umowy przewłaszczenia na zabezpieczenia umowa kaucji gwarancyjnej różni się przedmiotem zabezpieczenia (określona ilość środków pieniężnych) oraz tym, że przedmiot kaucji nie zostaje w posiadaniu ustanawiającego kaucję. Przeniesienie własności rzeczy (ruchomej, nieruchomości) lub określonej ilości środków pieniężnych na zabezpieczenie nie powoduje automatycznego zaspokojenia zabezpieczonej wierzytelności i jej wygaśnięcia, lecz stwarza możliwość łatwiejszego jej zaspokojenia w razie bezskutecznego upływu terminu. W przypadku niespełnienia świadczenia w przewidzianym terminie, biorący kaucję jest upoważniony do zaspokojenia się z przedmiotu kaucji. Termin zwrotu kaucji może być określony różnie. Gdy umowa kaucji gwarancyjnej zabezpiecza prawidłowe wykonanie obowiązków wynikających z gwarancji na wykonane roboty budowlane lub rękojmi za wady robót termin zwrotu kaucji przypada zazwyczaj nie wcześniej niż z chwilą upływu terminu odpowiedzialności z gwarancji lub rękojmi. Gdy kaucja gwarancyjna zabezpiecza prawidłowe wykonanie samych robót budowlanych termin zwrotu kaucji określany jest typowo z chwilą odbioru końcowego lub po upływie pewnego czasu od odbioru końcowego. Ze względu na to, że kaucja gwarancyjna zabezpiecza prawidłowe wykonanie określonego zobowiązania, zobowiązanie do jej zwrotu ma charakter warunkowy. W umowie kaucji gwarancyjnej strony mogą w różny sposób określić sposób zaspokojenia się z przedmiotu zabezpieczenia w razie wystąpienia wad lub usterek i ich nieusunięcia w przewidzianym umową terminie. Możliwe jest rozwiązanie, zgodnie z którym zaspokojenie zabezpieczonych wierzytelności z kaucji gwarancyjnej - w razie niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków wynikających z gwarancji lub rękojmi we właściwym terminie - następuje poprzez złożenie przez inwestora oświadczenia o potrąceniu wierzytelności obejmującej zwrot kosztów poniesionych albo, które należy ponieść, na usunięcie ujawnionych wad i usterek robót budowlanych, z wzajemną wierzytelnością wykonawcy robót z tytułu zwrotu kwoty kaucji gwarancyjnej. Nie ma przeszkód do takiego rozwiązania, według którego upoważnia się uprawnionego do pokrycia kosztów napraw wad i usterek nieusuniętych w terminie ze środków zatrzymanej kaucji gwarancyjnej. W takim przypadku nie ma potrzeby składania oświadczenia o potrąceniu. Wystarczy zawiadomienie o skorzystaniu z tej formy zabezpieczenia. W obu wypadkach, na skutek zaspokojenia roszczeń inwestora dochodzi do odpowiedniego, w stosunku do uzasadnionego zakresu wykorzystania środków kaucji gwarancyjnej, wygaśnięcia zobowiązania do jej zwrotu. Charakter zabezpieczenia nazywanego kaucją gwarancyjną zawsze musi być oceniany poprzez pryzmat postanowień umownych - czy strony chciały nadać zabezpieczeniu charakter kaucji gwarancyjnej, czy też jako zabezpieczenie miało służyć zatrzymaniu wynagrodzenia wykonawcy, który po pierwsze, godził się na wypłacenie tej jego części w innym terminie, a po drugie, zgadzał się by inwestor przeznaczył je na pokrycie wierzytelności z tytułu roszczeń z rękojmi. Fakt, że oba zabezpieczenia pełnią taką samą funkcję, nie oznacza, iż jest tożsamy ich charakter prawny. Dodać należy, iż w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2006 r., V CSK 316/08 (nie publ.) przyjęto, że istnieje możliwość kwalifikowania żądania zwrotu kaucji jako roszczenia obejmującego zapłatę części wynagrodzenia wykonawcy.

W przedmiotowej sprawie strony nie zgłosiły osobowych wniosków dowodowych mających na celu wykazanie, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy. W konsekwencji wykładnia treści umowy mogła opierać się wyłącznie na analizie zawartych w samej umowie sformułowań.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że w § 10 umowy z dnia 14 maja 2012 roku strony wprost posłużyły się sformułowaniem „kaucja gwarancyjna”. Najpierw użyte ono zostało do zdefiniowania celu – zabezpieczenia należytego wykonania umowy oraz wysokości – 5% wartości netto każdej faktury. Następnie opisano sposób zwrotu tej kaucji i ustalono, jak ma nastąpić jej wykorzystanie – poprzez potrącenie kosztów zastępczego usunięcia wad z kwotą kaucji. Należy jednocześnie podkreślić, że w ostatnim zdaniu ust. 2 zdefiniowano ponownie w sposób jednoznaczny, iż 5% wartości każdej faktury stanowi „gotówkową kaucję gwarancyjną”. Ponadto umożliwiono zamianę tej gotówkowej kaucji gwarancyjnej na gwarancję bankową lub ubezpieczeniową. W ten sposób zrównano „moc” kaucji gwarancyjnej z podobnymi sposobami zabezpieczenia należytego wykonania umowy – gwarancją bankową i gwarancją ubezpieczeniową. O charakterze dochodzonej pozewm kwoty świadczy również systematyka umowy. Strony konstruując umowę oddzieliły kwestie związane z wynagrodzeniem, zasadami rozliczeń i płatnościami (§ 8 umowy) od kwestii związanych z zabezpieczeniem należytego wykonania umowy i jego rozliczeniami (§ 10 umowy). Należy również zwrócić uwagę na to, że zawierające umowę strony są przedsiębiorcami, które zawodowo trudnią się wykonywaniem robót budowlanych. W tym celu przed zawarciem umowy negocjują jej treść oraz znają znaczenie poszczególnych, użytych w umowie sformułowań.

W przedmiotowej sprawie, dla ustalenia charakteru prawnego dochodzonej kwoty, nie miało przesądzającego znaczenia zawarte w § 10 ust. 1 umowy sformułowanie o „zatrzymaniu 5% wartości netto wykonanych robót”. W ten sposób strony określiły bowiem jedynie wysokość kaucji gwarancyjnej – poprzez odwołanie do wysokości należnego wynagrodzenia, która nie była w sposób ostateczny znana w dacie zawarcia umowy. Po drugie, taki sposób uiszczenia kaucji gwarancyjne podyktowany jest względami praktycznymi i znajduje często zastosowanie w obrocie gospodarczym. Wynika to z faktu, że obie strony umowy są w stosunku do siebie wierzycielami – podwykonawca ma roszczenie o zapłatę wynagrodzenia, zaś generalny wykonawca ma roszczenie o zapłatę kaucji gwarancyjnej. W takim wypadku, w celu uproszczenia wzajemnych rozliczeń strony godzą się na „zaliczenie” określonej kwoty wynagrodzenia na poczet kaucji gwarancyjnej. Na skutek tego generalny wykonawca nie jest obowiązany do uiszczenia w gotówce wynagrodzenia, a podwykonawca kaucji gwarancyjnej. Nie zmienia to jednak charakteru opisanego w umowie zastrzeżenia. Stanowi ono nadal kaucję gwarancyjną, której wysokość oraz sposób uiszczenia powiązane z wynagrodzeniem należnym podwykonawcy.

W związku z tym należało przyjąć, że dochodzona pozewm kwota stanowi w istocie kaucję gwarancyjną, nie zaś nie uiszczoną część wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 6471 § 5 k.c. zawierający umowę z podwykonawcą oraz inwestor i wykonawca ponoszą solidarną odpowiedzialność za zapłatę wynagrodzenia za roboty budowlane wykonane przez wykonawcę.

Ponieważ pozwana spółka była inwestorem, ponosi ona odpowiedzialność wyłącznie za zapłatę wynagrodzenia, nie zaś inne należności wynikające z umowy, w tym nie ponosi odpowiedzialności za zwrot kaucji gwarancyjnej. Roszczenie wobec pozwanego było więc bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie wyżej powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i kosztów celowych – art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego składały się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 2.400 złotych.